

Arrest

nr. 203 284 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. AVAKYAN
Weidestraat 42
2600 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met referentienummer 74864.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 april 2011 neemt de burgemeester van Antwerpen een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 20 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 18 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 3 januari 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.6. Op 27 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

1.7. Op 17 oktober 2012 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd.

1.8. Bij arrest nr. 141 409 van 20 maart 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.9. Op 6 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als meerderjarige zoon van mevrouw M.A., van Belgische nationaliteit.

1.10. Op 1 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een familielid van een burger van de Unie, die op 06/06/2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de genaamde M.A. (...)(RR/70111852297) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wv van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Artikel 40ter vandezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst tussen Ancco dienstencheques BVBA en de referentiepersoon 31/05/2017

- Loonfiches van de referentiepersoon voor de maanden december 2016 tot juli 2017

- Brief van HVW dd. 23/02/2017 aan de referentiepersoon betreffende uitkering werkloosheid voor de periode juli 2016 tot januari 2017

- Brief van HVW dd. 08/08/2017 aan de referentiepersoon betreffende uitkering werkloosheid voor de periode januari 2017 tot juni 2017
- Brief van de Sociale Zekerheid dd. 31/05/2017 aan de genaamde M.S., echtgenoot van de referentiepersoon (vader van betrokkene) betreffende de tegemoetkoming personen met een handicap
- Attest erkenning van handicap voor de periode 01/05/2017 tot 31/05/2019 van de vader van betrokkene
- Brief van de Sociale Zekerheid dd. 02/02/2017 aan de vader van betrokkene met de bedragen van de tegemoetkoming voor de periode januari 2016 tot december 2016
- Rekeninguittreksels op naam van de vader van betrokkene met de stortingen van de vergoedingen

Met de bestaansmiddelen van de vader van betrokkene, de genaamde M.S. (...), kan echter geen rekening worden gehouden. De tegemoetkoming voor personen met een handicap kan niet in overweging worden genomen, omdat het geen inkomen betreft dat kan in aanmerking genomen worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Deze inkomsten bestaan immers integraal uit sociale bijstand, waardoor de vader van betrokkene volledig ten laste komt van de overheid.

De bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen wel in overweging worden genomen, maar deze zijn ontoereikend en bedragen geen 120% van het leefloon. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftenanalyse te worden gemaakt.

Voor zover in het administratief dossier iets terug te vinden is betreffende het bestedingspatroon van de referentiepersoon blijkt alvast dat de referentiepersoon en haar echtgenoot recentelijk de woning hebben gekocht aan de (...) alwaar betrokkene inwoont. Het is echter niet gekend in hoeverre zij voor deze aankoop een lening dienen af te betalen.

Gelet op dit gegeven en gelet op de andere maandelijkse vaste kosten zoals de variabele kosten van het dagelijkse leven, het feit dat de referentiepersoon eveneens van haar inkomen moet kunnen leven en het feit dat de armoederisicogrens voor twee personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Bovendien blijkt uit het rijksregister dat de referentiepersoon een nog ander inwonend kind heeft, ni de genaamde M.S. (...) 0 15/05/1996 die zij ook ten laste heeft (zie loonbrieven sedert december 2016).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"8.1 Wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

De aanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat verweerster van oordeel is dat er niet voldaan werd aan de inkomstenvoorwaarde vereist conform artikel 40ter Vw ofschoon verzoeker meer dan aannemelijk heeft gemaakt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen te beschikt. Ter staving van zijn aanvraag legt verzoeker o.a. de volgende bewijzen van bestaansmiddelen voor van de referentiepersoon:

Arbeidsovereenkomst tussen Anco dienstencheques BVBA en de referentiepersoon 31/05/2017

Loonfiches van de referentiepersoon voor de maanden december 2016 tot juli 2017(stuk2)

Brief van HVW dd. 23/02/2017 aan de referentiepersoon betreffende de uitkering economische werkloosheid voor de periode juli 2016 tot januari 2017(stuk 3)

Brief van HVW dd 8/08/2017 aan de referentiepersoon betreffende de uitkering economische werkloosheid voor de periode januari 2017 tot juni 2017(stuk 3)

Brief van de Sociale zekerheid dd 31/05/2017 van de echtgenoot van de referentiepersoon(vader van betrokkene) betreffende de tegemoetkoming personen met een handicap periode 2016 en 2017(stuk 4)

Attest van erkenning handicap voor de periode 01/05/2017 tot 31/05/2019 en van 1/07/2016-30/04/2017 van de vader van verzoeker(stuk 5)

Brief van Sociale Zekerheid dd 02/02/2017 aan de vader van betrokkene met de bedragen van de tegemoetkoming voor de periode januari 2016 tot december 2016 Rekeninguittreksels op naam van de vader van betrokkene met stortingen van de vergoedingen voor 2017(stuk 6)

Uit deze voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon uit haar vaste tewerkstelling maandelijks een inkomen geniet tussen 1350€ en 1450€.

Voor de periode 01/2017-07/2017 heeft zij de volgende inkomsten gekregen (zie loonbrieven aangevuld met economische werkloosheidsuitkering) uit haar tewerkstelling. Maand juli 2017 betreft echter een gedeeltelijke tewerkstelling ingevolge de opgenomen verlofdagen zodoende hiermee rekening dient te worden gehouden(zie loonbrief juli):

- 01/2017:1088,82€ + 249,18€= 1338€
- 02/2017:1305€+131,92€= 1456,92€
- 03/2017:1139+219,86=1358,86€
- 04/2017:1073C+ 249,18=1322,18€
- 05/2017:1413€
- 06/2017:1420€+ 44,86=1464€
- 07/2017:1115€

Daarnaast werden de inkomstenbewijzen voorgelegd van de vader van verzoeker, de echtgenoot van de referentiepersoon, bestaande uit een invaliditeitsuitkering maandelijks bepaald rond de 1000€ (zie stukken 4 t.e.m 6).

Het maandelijks gezinsinkomen van verzoeker bedraagt zodoende +- tussen 2350€ en 2.450C.

Het stelt zich derhalve de vraag hoe verweerster tot de conclusie komt dat de inkomsten van de referentiepersoon ontoereikend zijn in de zin van artikel 40ter Vw als de inkomsten van de referentiepersoon alleen, zonder rekening te houden met de inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon, voldoet aan de vereiste van artikel 40terVw. Verweerster schendt zodoende artikel 40ter Vw.

Nergens in de bestreden beslissing wordt er vermeld hoeveel de inkomsten van de referentiepersoon in concreto bedragen om daaruit af te leiden dat deze onvoldoende zijn noch wordt aangegeven hoeveel de referentiepersoon dient te beschikken,- in het kader van de behoefteanalyse- om ervoor te zorgen dat zij niet ten laste zouden vallen van het sociaal bijstandsstelsel. Er wordt enkel gesteld "De bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen wel in overweging worden genomen, maar deze zijn ontoereikend en bedragen geen 120% van het leefloon. Overeenkomstig art. 40ter van de Wet van 15.12 1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt."

Uit het voorgaand kan alleen maar worden afgeleid dat verweerster niet met alle stukken uit het dossier heeft rekening gehouden minstens de nodige rekenkundige berekeningen niet werden gemaakt zodat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het gegeven dat verweerster in de bestreden beslissing een opsomming weergeeft van de voorgelegde stukken doet hieraan geen afbreuk, aangezien hiermee niet wordt aangetoond dat men van de inhoud van deze stukken kennis heeft genomen te meer uit deze stukken blijkt dat de inkomsten van de referentiepersoon toereikend zijn.

8.2. Wat betreft de bestaansmiddelen van het gezin

Naast de inkomsten van de referentiepersoon werden tevens de inkomstenbewijzen van de echtgenoot van de referentiepersoon, de vader van verzoeker, voorgelegd bestaande uit een invaliditeitsuitkering en begroot op 1000€/maand. Deze inkomsten betreffen slechts een aanvulling op de inkomsten van de referentiepersoon en tonen aan dat het gezin over voldoende bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat verzoeker niet ten laste zou vallen van het sociaal bijstandsstelsel.

Dat ook de andere inwonende zoon waarvan sprake in de bestreden beslissing, is reeds 2 jaar werkzaam op de arbeidsmarkt, goed gekend door DVZ(zie administratief dossier).

Verweerster stelt dat "met de bestaansmiddelen van de vader er geen rekening kan worden gehouden gezien. De tegemoetkoming voor personen met een handicap kan niet in overweging worden, omdat het geen inkomen betreft dat kan in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Deze inkomsten bestaan immers integraal uit sociaal bijstand, waardoor de vader van betrokkene volledig ten laste komt van de overheid."

Nergens in artikel 40ter Vw valt te lezen dat een invaliditeitsuitkering wordt uitgesloten om als een regelmatige bestaansmiddel in aanmerking te komen dit zou volledig indruisen tegen de geldende sociale wetgeving inzake vermits de vader van verzoeker aan een invaliditeit leidt(zie stuk 4 erkenning invaliditeit) dat erkend werd door FOD sociale zekerheid.

Hierdoor is hij arbeidsongeschikt, waardoor zijn verdienvermogen tot minder dan 1/3 is gedaald. Dit betekent dat hij niet beschikbaar is voor de arbeidsmarkt en hij om deze redenen een inkomenstegemoetkoming ontvangt. Alleen al uit deze overweging kunnen deze vorm van inkomsten

niet worden aangemerkt als sociaal bijstand gezien het geen vrije keuze betreft van de betrokkene doch een (fysieke) toestand buiten de wil aan de persoon.

Stellen dat deze vorm van inkomsten worden uitgesloten van de bepalingen van artikel 40ter Vw betekent dat men enerzijds de beslissing van FOD sociale zekerheid tot erkenning van een handicap niet aanvaard en anderzijds een persoon dat minder valid is en niet meer beschikbaar voor de arbeidsmarkt toch verplicht om op de arbeidsmarkt werkzaam te zijn wat indruist tegen de geldende sociale bepalingen inzake alsook de grondrechten.

Door thans te stellen dat met deze vorm van inkomsten er geen rekening kan worden gehouden, te meer dit een aanvulling betreft op de inkomsten van de referentiepersoon schendt verweerster artikel 40terVw, de formele motiveringsplicht.

Meer nog oor deze vorm van inkomsten uit te sluiten voegt verweerster een voorwaarde toe aan de wet, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Nergens in deze bepaling is te lezen dat er enige appreciatiemargie hierover werd overgelaten aan verweerster. Verweerster mag enkel over de regelmaat van deze inkomsten beoordelen doch niet over hun oorsprong.

Het blijft derhalve de vraag waarop en op welke juridische grondslag zich verweerster baseert om te beslissen dat deze vorm van inkomsten worden uitgesloten uit artikel 40 ter Vw minstens geen rekening te houden met de volledige inkomsten van de referentiepersoon.

Dat de wet van 4 mei 2016 art. 40ter Verblijfswet inmiddels wijzigde door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen.

"Een tegemoetkoming voor personen met een handicap" werd niet opgenomen in art. 40ter Vw als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Art. 40 ter §2 Vw. stelt:"Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15 mei 2017 nr. 186.791 dat er geen grondslag meer is in de Verblijfswet om de inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg.

Dat derhalve verweerder gehouden is de "tegemoetkoming voor personen met een handicap", welke de referentiepersoon van verzoeker maandelijks nog steeds ontvangt, mee in aanmerking te nemen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids-en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout, wanneer verweerder stelt dat de "tegemoetkoming voor personen met een handicap" niet in aanmerking kunnen genomen worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993)."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker betoogt dat onterecht geen rekening werd gehouden met de invaliditeitsuitkeringen van de echtgenoot van de referentiepersoon. Het gezinsinkomen bedraagt tussen de 2350 € en 2450 € per maand. Er wordt een voorwaarde toegevoegd aan de wet. De behoefteanalyse is niet (of niet afdoende) gebeurd. Er hadden bijkomende documenten moeten opgevraagd worden door het bestuur indien zij van mening is dat de inkomsten onvoldoende zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” niet in aanmerking worden genomen, waardoor de opsomming niet beperkt blijft tot het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen. Uit de parlementaire werkzaamheden die voorafgaan aan de wet van 08 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet, wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die worden besproken in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013, waarin artikel 9 van voormelde wet, dat de invoering van de bestaansmiddelenvereiste voorzag, in het geding was, blijkt dat deze vereiste gestoeld is op “de noodzaak (...) om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid” (GwH, 26 september 2013, nr. 123/2013, r.o. B.1.4). Gelet op deze ratio legis dient de opsomming uit artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet niet als strikt exhaustief te worden opgevat en kan het Bestuur de bedragen die in het kader van de sociale bijstand aan de referentiepersoon worden uitgekeerd, buiten beschouwing laten bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

“Aanvullende bijstandsstelsels”, in de Franse tekst “regimes d’assistance complémentaires”, moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid en worden niet door eigen bijdragen, maar volledig door de overheid gefinancierd. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e°, van de wet van 11.04.1995 tot invoering van het “handvest” van de sociaal verzekerde, waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden. Vermits de inkomensvervangende tegemoetkoming een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een ‘gezond’ persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels (RvS 22 september 2016, nr.; 15.154, (c)).

Om die reden werd terecht geen rekening gehouden met het inkomen van de echtgenoot van de referentiepersoon en vader en verzoeker.

Verzoeker bevestigt verder in het verzoekschrift dat het inkomen van de referentiepersoon, zijn Belgische moeder, ongeveer tussen de 1350 € en 1450 € ligt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk waarom dit inkomen – na behoefteanalyse - niet voldoende is om een verblijfsrecht toe te kennen aan verzoeker. Zo werd onder meer gemotiveerd dat de referentiepersoon een huis heeft gekocht, maar dat niet blijkt of zij al dan niet een lening af te betalen hebben. Bovendien ligt de armoederisicogrens voor twee personen op 1500 €, is een inkomen van 120% van het leefloon echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking moet hebben, quod non. Bovendien heeft de referentiepersoon nog een derde persoon ten laste (meerderjarig inwonend kind).

Verzoeker kan niet gevolgd worden als hij een schending van het hoorrecht voorstelt en betoogt dat het bestuur om bijkomende documenten had moeten vragen. Het is immers verzoeker die een aanvraag indient en derhalve de bewijslast draagt om aan te tonen dat hij valt onder de wettelijke bepalingen waar hij zich op beroept. Het hoorrecht is niet van toepassing wanneer het de vreemdeling zelf is die een aanvraag indient.

De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlenen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 d.d. 3 februari 2016.

De middelen zijn ongegrond.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(…)”

2.4. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat met de bestaansmiddelen van de vader van de verzoekende partij, echtgenoot van de referentiepersoon, geen rekening kan worden gehouden, dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: de TVG) niet in overweging kunnen worden genomen omdat het geen inkomen betreft dat kan in aanmerking genomen worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen, dat deze inkomsten immers integraal uit sociale bijstand bestaan, waardoor de vader van de verzoekende partij volledig ten laste komt van de overheid.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij van mening is dat de TVG uitgesloten zijn als zijnde in aanmerking te nemen bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet daar deze inkomsten integraal uit sociale bijstand bestaan.

2.6. De kernvraag in deze zaak bestaat erin of met de TVG rekening kan worden gehouden bij het beoordelen of de referentiepersoon, *in casu* de Belgische moeder en vader van de verzoekende partij, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. Er wordt op gewezen dat het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 4 mei 2016), bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt “de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen”. Het begrip “aanvullend bijstandsstelsel”, voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de TVG, zeker wat de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT) betreft, onder deze

categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, *Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, pagina 295 e.v.). Het aanvullende bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. Van Langendonck, *Handboek Socialezekerheidsrecht*, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat *“Vermits de IVT een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.”* (RvS 22 september 2016, nr. 15.154).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”*, doch enkel nog van *“middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term *“aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de *“technische wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en tevens de bepalingen van de Vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde *“in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2015-16*, nr. 1696/001, 7).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IVT uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term *“aanvullende bijstandsstelsels”*.

In de mate de wetwijziging tot doel had de bepalingen in overeenstemming te brengen met het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, wordt er opgemerkt dat in voormeld arrest geen betwisting bestond dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet werden uitgesloten van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Dit blijkt uit het standpunt dat de Ministerraad in die zaak innam: *“c) De tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen worden in aanmerking genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger. Bovendien dient krachtens artikel 10ter, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”*, weliswaar in de beoordeling van de gelijkkluidende bepaling van artikel 10 van de Vreemdelingenwet (pagina 17-18 van voormeld arrest), bevestigd in punt B.17.8.1.

2.6.2. Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IVT en integratietegemoetkoming geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn limitatief en moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de voorgelegde inkomsten uit het TVG van de vader van de verzoekende partij aanziet als een vorm van sociale bijstand om deze niet in overweging te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De term *“maatschappelijke dienstverlening”* komt voor in artikel 1 van de OCMW-wet. In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, §3 van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: het OCMW) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen *“periodieke financiële steun”*. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van de artikelen 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, §2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B.S. 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IVT daarentegen, en overigens evenmin de integratietegemoetkoming, is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 27 februari 1987 (B.S. 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Het betreft, zoals eerder gesteld, *“een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen”* (RvS 22 september 2016, nr. 15.154). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot 31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directie-Generaal Personen met een Handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017 wat de THAB betreft via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 van het Decreet houdende de Vlaamse sociale bescherming van 24 juni 2016 (B.S. 6 september 2016)). Het OCMW beslist niet over de toekenning van de IVT. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten bij de toekenning van de IVT kan onderwerpen aan de voorwaarden van de artikelen 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, §2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* en het stelsel van de IVT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IVT niet als een vorm van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* worden beschouwd.

2.6.3. De term *“kinderbijslagen en toeslagen”* is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip *“toeslagen”*. Het woord *“toeslag”* wordt in ‘Van Dale’ gedefinieerd als *“1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon”*. Gelet op de omstandigheid dat de term *“toeslagen”* samen met de term *“kinderbijslagen”* wordt gegroepeerd in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van *“de aanvullende gezinsbijslagen”* en *“de gezinsbijslagen”* en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de *“technische, wetgevingstechnische en*

taalkundige fouten (...) die door de Senaat ("dienst Wetsevaluatie") aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging", ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, zevende lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, B.S. 7 augustus 1971, en J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IVT. Evenmin wordt betwist dat het inkomen van de (echtgenoot van de) referentiepersoon geen inschakelingsuitkering of overbruggingsuitkering is.

2.6.4. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IVT en de integratietegemoetkoming noch onder het begrip "*financiële maatschappelijke dienstverlening*", noch onder de overige in artikel 40ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden. Een correcte feitenvinding ontbreekt in de bestreden beslissing.

2.7. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.8. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen. Noch de voorbereidende werken die leidden tot artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, noch het arrest 121/13 van het GwH staan een andersluidende interpretatie toe.

Haar verwijzing naar de beschikking 15.154 (c) van 22 september 2016 van de Raad van State is niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de toepassing van het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toen de inkomsten, voortkomend uit het aanvullend bijstandsstelsel, werden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

De verwerende partij merkt op dat uit de toekenning van een tegemoetkoming voor personen met een handicap volgt dat de referentiepersoon ten laste van de Belgische staat is. Zij wijst erop dat uit artikel 2, 1°, e) van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde (B.S. 6 september 1995) blijkt dat het stelsel van sociale bijstand onder meer bestaat uit tegemoetkomingen voor gehandicapten, die pas uitbetaald worden nadat de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wat correct is. Artikel 2 van voornoemde wet bepaalt immers:

"Voor de uitvoering en de toepassing van deze wet en van haar uitvoeringsmaatregelen wordt verstaan onder :

1° "sociale zekerheid" : (...)

e) alle regelingen van het stelsel van sociale bijstand, bestaande uit de tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, (het maatschappelijk welzijn,) de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden;"

Hoewel de *ratio legis* van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd inderdaad erin gelegen is "*te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IVT valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IVT valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "aanvullende bijstandsstelsels". te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden*" en de IVT volledig ten laste valt van de overheid (cf. RvS 22 september 2016, nr. 15.154), doet dit gegeven geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) waarin de IVT en de integratietegemoetkoming niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, temeer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip "*middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels*" uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te schrappen, wordt erop gewezen dat het

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen (cf. RvS 30 januari 2013, nr. 222.316). Het verweer van de verwerende partij is dan ook niet dienstig.

2.9. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER